

Prenumerata „Kur. War.”
wynosi: w Warszawie rocznie
rs. 4 kop. 80, półrocznie rs. 2 kop.
40, kwartalnie rs. 1 kop. 20; mie-
sięcznie kop. 40; za odnośnienie do
domu dopłaca się k. 5 na miesiąc.
Numer pojedynczy w Kan-
torze Redakcji kop. 5.

KURJER WARSZAWSKI.

Na prowincji i w Cesar-
stwie wynosi rocznie Rs. 8,
(w tem mieści się już opłata
pocztowa za przesyłkę kop. 96,
oraz za opakowanie i Ekspedy-
cję Rsr. 2 kop. 24).
Prenumerata przyjmuje się
rocznie, półrocznie i kwartalnie.

ROK PIĘCDZIESIĄTY PIERWSZY.

Dziś: Leona Papieża.
Jutro: Śś. Juljusza Papieża, Damiana Bis.
Czwartek: Ś-go Hermenegilda Biskupa.
Piątek: Ś-tych Tybercjusza i Walerjana.

Wschód słońca o godzinie 5 minut 15.
Zachód „ „ 6 „ 49.

Długość dnia godzin 13 minut 34.
Przybyło „ „ 5 „ 56.

Sobota: Ś-ch Bazylissy i Anastazji MM.
Niedziela Przewodnia: Ś-go Lamberta M.
Poniedziałek: Ś. Rudolfa Biskupa Wyznawcy.
Wtorek: Ś-go Apoloniusza Męczennika.

Adres Redakcji „Kurjera Warsz.”: PLAC TEATRALNY, Nr 5, dom W. L. ZABŁOCKIEJ.

— Przez całą Wielką Sobotę aż do godz. 8-ej wie-
czorem przeciągało się pobożne odwiedzanie Grobów
ZBAWIENIA ŚWIATA. Wszystkie kościoły przepel-
nione były wszelkiego stanu pobożnymi. O godzi-
nie 8-ej w Świątyniach, gdzie zapowiedziane były
Nabożeństwa Rezurekcyjne, dzwony zwiastowały nam
ZMARTWYCHWSTANIE PAŃSKIE. Na ten odgłos na nowo
Przybytki Boże napełniły się pobożnymi i odezwały
się śpiewy zwiastujące wesołe Alleluja.

W kościele Archikatedralnym Ś-go Jana celebrował
Nabożeństwo Rezurekcyjne JKs. Prałat Zwoliński, roz-
począwszy takowe uroczystą procesją.

W kościele Ś-go Andrzeja przy ulicy Senator-
skiej obok Ratusza, podczas procesji przed kapła-
nem niosącym Przenajświętszy Sakrament, postępo-
wały Kanoniczki przyodziane w błękitne kapy moro-
we, z szerokimi wstęgami ponsowemi.

Te same Nabożeństwa powtórzyły się nazajutrz
z rana tak o 5-tej jak i o 6-tej godzinie w Kościołach,
gdzie na tę porę zapowiedziane były.

W pierwsze i drugie Święto również nie brakło
w Świątyniach Pańskich pobożnych pragnących uczcić
Nabożeństwem tę radosną uroczystość ZMARTWYCH-
WSTANIA PAŃSKIEGO. W kościele Świętego Marcina,
przy ulicy Piwnej, po niesporach udzielaniem było
błogosławieństwo Papieżkie.

Wczoraj jako w drugie Święto ZMARTWYCHWSTANIA
PAŃSKIEGO, w kościele Ś-go Andrzeja Apostoła, przy
ulicy Bonifratskiej, odprawiano się uroczyste Nabo-
żeństwo Odpustowe na pamiątkę ukazania się CHRYS-
TUSA PANA Uczniom dążącym do miasteczka Emaus.

— W kościele Opieki Ś-go Józefa (wprost ulicy
Królewskiej) chór amatorów pod przewodnictwem Ale-
ksandra Jareckiego wykonał podczas Summy w pier-
wsze Święto Mszę kompozycji Studzińskiego i na Be-
nedictus: „gratias“ Moniuszki; w drugie zaś Święto
Mszę Henryka Jareckiego, Hymn Wintera „Ave ve-
rum“ Mozarta i „Sub tuum presidium“ Moniuszki.

— Onegdaj w kościele Archikatedralnym i metro-
politalnym Ś-go Jana w czasie wotywy literackiej,
odprawionej przed wielkim ołtarzem przez chór miejs-
cowy odśpiewaną została msza Szmida, na Benedic-
tus modlitwa do N. Panny Beltiensa. Wczoraj zaś
msza Krogulskiego Nr 8-my, na Benedictus modlitwa
(solo Alt) J. K. Chwaliboga.

— Onegdaj w kościele Ś-go Marcina przy ulicy Piw-
nej w czasie Summy odśpiewano mszę Szmida na
Offertorium modlitwę do Boga (Sopran solo) Adama.
Wczoraj mszę J. Krogulskiego, Nr 8.

— Q — Minęły już święta, bo wszystko minąć mu-
si, zostało nam tylko po nich wspomnienie lecz jakie?
Miłe czy nie miłe, złe czy dobre?

Ow załuje, że za wiele dał żonie na święcone pie-
niędzy,—tamten że nie zdążył obejść wszystkich tych
domów, w którychby go dobrze i obficie nakarmiono i
napojono,—tu znowu młoda gospodyni boleje, że pier-
wszy jej debiut w gospodarskich szrankach nie udał
się zupełnie a nieszczęsnym fiasco był... zakalec,—
pani X choruje ze zmartwienia, że przy kweście ko-
ścielnej zebrała mniej o całe 100 rubli niż jej osobi-
sta nieprzyjaciółka pani Q, a rozpacz jest tem większa,
że niema w domu dość gotówki by tę różnicę będącą
niby aziem stosunków i wpływów pokryć i jeszcze coś
dodać,—tu i owdzie wreszcie niehygieniczne zachowanie
się przy jedzeniu i piciu pociągnęło za sobą fatalne
skutki, a z niemi zmartwienie.

Jakto, więc same tylko zmartwienia miałyby być
następstwem obchodu świąt wielkanocnych?

O nie! Przypatrzmy się tylko pewnej części naszej
ludności bujającej na placu Ujazdowskim

Wśród tych tłumów jedni zachowują się biernie,
drudzy czynnie. Czynnymi są ci co całą duszą oddali
się zabawie, biernymi ci, którzy przybyli jako widzo-
wie lub którzy przyszli tu dla wyzyskiwania ochoczych.

Nie ma wątpliwości, że ten drugi rodzaj bierności
uniósł z Ujazdowa w tym roku bardzo miłe wspomnie-
nie i miłsze pieniądze.

Znaleźliśmy więc nakoniec uszczęśliwionych świę-
tami; zaliczyć do nich jeszcze można nielicznych
uczestników zabawy, którym nie truje humoru myśl

o wydaniu wszystkich dysek i piątek na huśtawki i
młyny djabelskie ani przegranie kilku partji na ka-
ruzeli. Weselą się też kupcy jeśli dobre zrobili inte-
ressa przed świętami, słowem szczęśliwymi w tej chwi-
li są ludzie handlu i... strawnego humoru. Najszcze-
śliwszymi zaś jest dwóch tylko ludzi,—zdobywców
trofeji słupowych.

Trzeba wiedzieć że wśród zabaw na Ujazdowie wiel-
ką rolę grają dwa słupy wymydlone, na których szczy-
cie zatknięty jest cylinder z butelką wina, zegarkiem
i tłomoczkiem garderoby zewnętrznej. By osiąść
te skarby trzeba tylko po nie wleźć, a słup niestety
jest wysoki na trzy blisko piętra.

Gromady gladjatorów, w strojach zbliżonych do
ubioru walczących w starożytności na igrzyskach, sto-
ją i patrzą do góry pożądliwym okiem ale brak im
zaufania we własne siły,—to przymiot wszystkich
mas;—nareszcie występuje młody wioć niecierpliwy,
silny ale nie wytrzymał atleta i próbuje się wdrapać.
Po kilku silnych posunięciach uczuwa brak siły, usta-
je, i zesuwa się wśród śmiechu tłumów. Za nim wchodzi
drugi i temu już lżej jakoś idzie, bo poprzednik obtarł
mydło, lecz po jakimś czasie, gdy już się dostał na
wyzyny nietknięte, wydobywa z zanadru gipsu i osy-
puje nim śliską powierzchnię słupa i potem sunie się
już gładko choć jeszcze nie bez pracy. Jeśli mu sił
stanie to się i wdrapie na szczyt a wtedy grzmot
oklasków wita go zewsząd.

Czyż to nie miniatura kolei życia ludzkiego?

Pierwszego co się pnie na nietknięte wyzyny spoty-
ka zawsze zawód. Trzeba dopiero rzucić ludziom pia-
skiem w oczy by dojść do czego. Gdyś doszedł do
celu wszystko ci wielbi i sławi, nie pomnając na środku
jakich użyłeś. Zresztą czy może być tu jaka wątpli-
wość? skoro owe środki doprowadziły do skutku mu-
siały być dobrymi a ten co je wymyślił i użył jest
zdolnym i wielkim.

Spieszcie na Ujazdów tam się można nauczyć za-
sad życia byle tylko umieć patrzeć.

Na największe cierpienia skazani są ci którzy muszą
obejść kilka albo kilkanaście domów.

Podzieliwszy się święconem jajkiem musisz choćby
skosztować wszystkich przysmaków mięsnych i mącz-
nych przygotowanych ręką gospodyni i jej żeńskiej po-
tomności.

Tych przysmaków są całe dziesiątki a trzeba je
spożywać uważnie bo o każdym musisz wydać sąd, na-
turalnie pochwalny i nie omylić się, broń Boże co
w czem należy chwalić.

Słowem jesteś sędzią przysięgłym na wystawie szy-
nek, kielbas różnych wędlin, a najbardziej bab i plac-
ków w całej ich mnogości gatunków i rodzaj.

Byłoby jeszcze to wszystko znośnem, gdybyś tylko
jedną wystawę sądził, ale gdy ci przyjdzie obejść kilka
i na każdej dla utrzymania wrażliwości smaku podnie-
sionego w tej chwili do godności sędziego zmuszony
będziesz wypić parę kieliszków, musisz się stać ko-
niecznie ofiarą tego gastronomicznego potpourri.

O odmowie spożywania wszystkiego i wszędzie nie
podobna zaś myśleć bo tę babę piekła sama Julia
a tamten placek ubierała własnymi rękami Mania,
a to argumenta przekonujące. Odmowa jest obrazą.

Więc ten i ów narzeka i twierdzi, że zwyczaj świę-
conego już się przeżył i nie wart poparcia. Nie ma się
jednak z czem kwapić.

Zwyczaj ten nie są czym wymysłem ale wpływem
natury ludzkiej, trwają póty, póki nie znajdą się z nią
w sprzeczności.

Ustanie u nas święconego nastąpi w chwili gdy zni-
knie religijność, gościnność i życie rodzinne. Oby więc
trwało ono jak najdłużej.

— F — Pani Niewiarowska i Bakałowicz oraz pan-
na Popiel wczoraj po raz pierwszy na scenie naszej
odegrały „Grzeszki Babuni“. Taką nazwę nosi uda-
tny obrazek dramatyczny, prosty i bez pretensjonal-

ny, który nie wiemy dla czego na afiszu zatytułow-
nym został *komedją*.

Treść „Grzeszków Babuni“ bardzo prosta: Siedm-
nastoletni Leon (pani Bakałowicz) wychowaniec kolle-
gium i szesnastoletnia pensjonarka Klara (panna Po-
piel) przepędzają razem czas wakacji. Leon i Klara
są bliskimi kuzynami, znają się od lat dziecińczych i
kochają się miłością bezwiedną, dzieciinną, naiwną.

Babunia (pani Niewiarowska) własnej młodości do-
świadczeniem nauczona, pamiętna grzeszków własnych,
pomiędzy które niestety niepotrzebnie zakradł się je-
den zbyt już ciężki, stara się usilnie aby dzieci jak najdłu-
żej dziećmi pozostały. Zabiegi i starania Babuni ni-
weczy wypadek. W ręce psotnicy Klary wpadają dwa
przed pół wiekiem pisane listy. Jeden z nich jest
pierwszym listem miłosnym męża babuni,—drugi jej
odpowiedzią.

Te dwa listy otwierają oczy młodziutkim kochan-
kom i sprowadzają formalne między nimi wyznanie.
Niedyskrecja Babuni lubiącej ze sobą rozmawiać,
która w jednym z takich monologów zdradza tajem-
nice dość burzliwej młodości rozżarza ciche i spokoj-
ne dotąd uczucia Leona i Klary.

Silni podchwyconym sekretem uzyskują w końcu
pozwolenie pobrania się,—za lat cztery—to jest gdy
Leon skończy kolegium a Klara wyjdzie z pensji.

Rolę Leona przyjęła na siebie pani Bakałowiczowa
i oddała ją ze swobodą i naturalnością właściwą od-
tworzonej postaci młodego chłopca.

Panna Popielówna w poprzednio grywanych rolach
jak „Zbudziło się w niej serce“, „O chlebie i wodzie“
dowodła już że potrafi być wyborną naiwną pensjona-
reczką. Toż samo przekonanie wynieśliśmy po wczoraj-
szym wystąpieniu jej w roli Klary. Szkoda tylko
że mówiąc o panie Popielównie mimowoli przyjęć
musi na myśl: *tonjours les perdir*.

Pani Niewiarowska (Babunia) harmonijnie dopeł-
niała całości. Przypominamy jednak pani N. że Ba-
bunia jak gołąbek siwa, wchodząca na scenę w oku-
larach i o kiju musi być osobą w podszłym wieku.

Przekład „Grzeszków“ dokonany starannie. Język
czysty i nie grzeszący galicyzmami, co się w przekła-
dach z francuzkiego bardzo często zdarza.

Muzyka kupletów lepsza niż zazwyczaj bywa
w wodwilach. Dućcik śpiewany przez Leona i Klare
bardzo miłe wpada w ucho.

— W niedzielę, jako w pierwsze święto Zmartwych-
wstania Pańskiego, o godzinie 10ej zrana odbyło się
rozdawanie święconego w zakładzie starych i kalek
mieszczących się w zabudowaniach Warszawskiego
Tow. Dobr., oraz w zakładzie sierot i dziewcząt, które
w tymże gmachu mają pomieszczenie. Rozdawnictwa
dopełnił książę Tadeusz Lubomirski, Prezes Towar-
zystwa Dobroczynności przy współdziałaniu Człon-
ków tej instytucji. O ile nam wiadomo główny fun-
dusz na to święcone dostarcza rokrocznie były przez
Tow. Dobr. p. Ksawery Pułowski, a inni członkowie
według możliwości dokładają się do tego funduszu. Po
rozdaniu w Towarzystwie Dobroczynności darów bo-
żych, około 11ej zrana całe grono opiekunów udało się
na ulicę Freta do zabudowań po-Dominikańskich, gdzie
wspólnie z opiekunem miejscowym panem Paprockim,
prezes Towarzystwa obdziałł święcone pomiędzy wy-
chowawców mieszczącego się tam zakładu imienia Ja-
chowicza.

— Stanowcze obliczenie ofiar pieniężnych zbiera-
nych w czasie kwesty wielkotygodniowej po kościo-
łach rzymsko-katolickich, na korzyść warszawskich
szpitali i innych zakładów dobroczynnych wszelkich
wyznań oraz tychże kościołów, dopełniać się będzie
w Banku Polskim, od godz. 5-tej z południa w dniach:
12, 13 i 14-tym kwietnia r. b., a to trzema serjami
po 8 kościołów każdodziennie.

PP. Obywatele, którzy w Wielki Piątek i w Wiel-
ką Sobotę przyjmowali zebrane składki od dam kwe-
stujących, proszeni są przez hr. Stanisława Ostrow-
skiego, delegowanego członka Rady Miejskiej War-
szawskiej Publicznej Dobroczynności, aby raczyli być
obecni przy czynności obliczenia rzeczonych pienię-
dzy w porządku i terminie wyżej oznaczonym.

sal tyle już korzyści odniosł iż nie poprzestanie na nich, ale sięgnie po dalsze, stanowcze.

Nie można dziś wierzyć w układy. Powstańcom nie będzie dziś już nawet przyznany charakter strony wojującej i chociażby Thiers chciał łagodności, niepozwole na nią zgromadzenie.

Wszelkie środki jakie przedsięwzięje komuna dla rozszerzenia swej działalności, mogą mieć tylko znaczenie prostych oznak uporu w obronie; jako symptomata wojowniczości—same w sobie są one próżnemi dźwiękami i frazesami. Delegowani z Paryża do departamentów i na odwrót niczego dziś już nie dokażą i jeżeli gmina chciała poruszyć prowincję, powinna była uczynić to zaraz po 18 marca. Zresztą i wtedy usiłowania jej byłyby bezskuteczne. Komuna powstała w odosobnieniu i bezsilności i zginie odosobniona i bezsilna. Wystąpienie rządu nadało jej dopiero znaczenie poważne—jakiejś groźnej opozycji. Bierność byłaby ją stłumiła bez użycia siły i ostatecznie sam Paryż położyłby kres jej panowaniu.

Jak mało rzeczywistych podstaw posiadała ta mrzonka komuny, jak małe współdziałanie znaleźć mogła w żywiołach bez których żaden fakt poważny nigdy dokonać się nie może, najlepiej dowodzi artykuł głównego luminarza komuny, Pyata, streszczony w wiedz. teleg. Ostatnie zdanie sprawia takie wrażenie, jak gdyby napisanem było przez człowieka zbiegłego z domu obłąkanych. Indep. Pres.

Wiadomości Telegraficzne.

Paryż 7-go.— Feliks Pyat ogłasza w swym dzienniku artykuł przeciwko nienawiści plemiennej między Francuzami a Niemcami. Francuzi sami są sprawcami swych nieszczęść. Prześladowanie Niemców nie powinno być wcale środkiem zemsty. Wiekuiste upatrywanie szpiegostwa i zarzucanie zdrady są tylko niegodnymi sposobami pocieszenia się. „Co nas zrujnowało—mówi Pyat—co w przyszłości rujnować będzie—nie są to wcale Prussy, ale księża, ale żołnierze ale Papiież i Napoleon i Ducrot, i panowie Dupanloup, Trochu, Vinoy.

My coraz bardziej zrzekamy się zasad 1789 r., gdy tymczasem Niemcy coraz to nową udzielają im sankcję; ztąd nasza niemoc a ich potęga. Odmawialiśmy Niemcom prawa narodowości a dopominaliśmy się go dla siebie. Uwolnijcie się od tych poglądów, woła Pyat do współobywateli—jeżeli chcecie być silnymi. Stwórcze mężów sami z siebie i z dzieci waszych: nie obawiajcie się Pruss. Gmina rozdzielając państwo od kościoła, oswobodziła was przez to od wszystkich cudzoziemców, od wszystkiego co pruskie, od Wersalu, Rzymu i Berlina.

Paryż. Wielki Piątek po południu.— „Journal officiel“ komuny ogłasza w wieczornem wydaniu następującą depezę:

Asnières 7-go, godz. 9 m. 30 z rana.— „Spodziewany jest napad. Wojska wersalskie stanęły już w lasku Colombes.

Porte Maillot, godz. 10 m. 30 z rana.— „Położenie militarne bardzo dobre. Baterje nieprzyjacielskie zmuszone do milczenia. Siły nasze wystarczające. Nieprzyjaciel ustąpił ze wzgórza Courbevoie. Wojska jak najlepszym duchem ożywione.

Paryż. Wielki Piątek godz. 2 po poł.— Od rana toczy się dziś zacięta walka w Courbevoie. Wojska wersalskie operują od Puteaux. Artylerja, gwardja przy bramie Neuilly i po za bramą Maillot ustawiona, ostrzeliwa pozycje wersalscyków. Obie strony prowadzą żywy ogień karabinowy. Trzy granaty padły wewnątrz wałów za bramą Neuilly. Od strony Chatillon nie było dziś kanonady: forty Issy, Vanvres i Montrouge, jakoteż Mont-Valerien milczą. Dekret komuny rozporządza:

1) rozbicie gwardji narodowej uchylającej się od służby w szeregach; 2) odebranie jej żołdu; 3) utrata praw obywatelskich dotknie każdego gwardzistę który nie chce iść w ogień.

Wielki Piątek wieczór, g. 6 m. 15.— Buletyn komuny: „Okolo godz. 2-jej wojska wersalskie w znacznej sile napadły na barykadę przymostową w Neuilly, którą gwardja narodowa w nocy była im odebrała i wzmocniła. Wojska wersalskie u stóp posagu Napoleona przy końcu drogi wzniosły baterje; toż samo uczyniły poniżej z prawej i z lewej strony drogi i z dział swoich strzelały na barykadę i bramę Maillot. Skonfederowani za barykadą mieli działa i kartaczoznice. Czterofuntowa baterja umieszczona za bramą, dawała bezustannie ognia do wojsk wersalskich. Granaty padały na całą drogę Avenue de Neuilly dosięgały nawet bramy Maillot. Domy w Avenue doznały znacznych uszkodzeń. Ogień działowy trwał do g. 4½. O tej godzinie wojska wersalskie rozesłały tryaljerów widocznie w zamiarze, aby jednocześnie przypuścić szturm do barykady. Ale plan ten porzucono i przedsięwzięto napad z obu flank. Nastąpił potem godzinę prawie trwający ogień karabinowy, zasilany z obu stron przez artylerję. Obecnie godzina 5½ wieczorem,

zdaje się, że walka jest bardzo ożywioną w rue d'Arc i po obu stronach barykady toczy się z zaciętością. Gwardja narodowa bronić będzie każdej pędzi ziemi w ulicach Paryża, w przypadku gdyby wojskom wersalskim udało się przedrzeć przez wał miejski.

Wersal, piątek 7 kwietnia godz. 5 m. 30 wieczorem.—Ukończone w tej chwili operacje wojskowe około Neuilly były bardzo zacięte, ale wojska rządowe z jak największą walecznością, zwycięzko pokonały wszystkie przeszkody. Wczoraj 6-go pułk żandarmerji i brygada Besson wzięły koszary i wieś Courbevoie. Dziś w piątek, dywizja Montaudon, zrecznie i energicznie prowadzona przez swego dowódcę i doskonale wspierana przez wojska inżynierji, zdobyła most w Neuilly, broniący przez bardzo silną fortyfikację. Zapęd bojowy wojsk był nadzwyczajnym. Jenerał Besson padł, Jenerałowie Pechot i Montaudon ranieni, pierwszy bardzo ciężko, drugi lekko. Powstańcy ponieśli niesłychane straty i od tej strony zamknęli się już w samym Paryżu. Wojska ścigają ich w Avenue za mostem i barykadą ku bramie Maillot.

Wersal, 7-go, Zgromadzenie narodowe.—Picard odczytuje telegram, donoszący o pomyślnem ukończeniu operacji militarnych przy moście w Neuilly. Barykadę wzięto. Straty dotkliwe. Jen. Montaudon, oświadcza, że jest panem położenia. Obecnie wojska pracują nad zbudowaniem przyczółka mostowego w Neuilly. Wojska walczyły z wielkiem mężstwem. Minister wzywa zgromadzenie, aby wyraziło armji podziękowanie swe za heroiczne mężstwo. (Oklaski). Wniesiono dziś w zgromadzeniu projekt do prawa, aby niedopuszczac żadnej zwłoki w odbywaniu sądów wojennych. Mianowana komissja z 15 członków, oświadczyła się przeciwko projektowi.

„Journal officiel“, ogłasza nominację Jen. Vinoy na kanclerza legji honorowej. Mac-Mahon objął już de facto dowództwo nad wojskami.

W Paryżu anarchja nie ustaje, sumaryczne egzekucje, konfiskaty majątków prywatnych i publicznych na porządku dziennym. Straty powstańców nieznanne, ale mówią o 7000 ranionych. Niejaki Pascal Grousset w charakterze delegata do spraw zagranicznych, urzędnie doniósł mocarstwu o ukonstytuowaniu się rządu komunalnego (gouverne ment communal).

Wersal, 8-go.—Wczoraj odejść miał podobno z Paryża do Wersalu pociąg nadzwyczajny pod flagą parlamentarską.

London, 8-go.—Telegramy z Paryża donoszą jednoznacznie, że wojska wersalskie przeszły most pod Neuilly i zdobyły znajdującą się za nim barykadę. Wojska wersalskie stoją pod samą bramą Maillot. Wszystkie wskazówki zapowiadają blizkie już rozpadnięcie się komuny. W Paryżu panuje niesłychane wzburzenie.

Wiedeń, 8-go.—Cesarz rozporządził, aby pogrzeb Admirała Tegethofa, odbył się z funduszu szkatuły prywatnej, przy zachowaniu wszelkich honorów przysługujących oddzielnym dowódczom armji.

Paryż 7-go godz. 8 m. 45 wieczorem. Dekret komuny stanowi: Z powodu groźnego położenia rzeczy publicznej, pod-komitety gwardji narodowej istniejące po okręgach (arrondissements) Paryża rozwiązują się. Dobro ludu wymaga jednolitości w dowództwie wojskowym.

Wybory uzupełniające na 27 nowych deputowanych komuny odbędą się w pierwszy dzień Świąt Wielkanocnych.

Paryż, z 7-go na 8-go. Dekret komuny rozporządza wysłanie do Marsylii delegacji dla przyspieszenia ruchów gminowych na prowincji.

Paryż, 7-go.—Na placu giełdy odbyła się dziś wielka manifestacja przeciwko komunie.

Bruksella 9-go. „Etoile Belge“ podaje z Paryża pod dniem 8, dekret delegowanego komuny, zalecający zmiany w dekrecie z 5 b. m. dotyczącym wojskowości: służba w kompaniach wojennych od 17 do 19 roku będzie dobrowolną, od 19 zaś do 40 obowiązywać będzie każdego gwardzistę narodowego bez względu na to czy jest żonatym lub bezżennym.

Paryż 8 ma godzina 6 minut 30 wieczorem.—(Sprawozdanie komuny). Walka w okolicach Paryża toczy się z większą niż kiedykolwiek zaciętością. Mont-Valerien, i baterje ustawione przez wersalskie wojska około mostu Neuilly, ostrzeliwują bramę Maillot i dosięgają Avenue de la grande armée. Cała dzielnica zawarta między bramą trjumfalną i bramą Maillot oraz przyległe miejscowości z prawej i lewej strony są wystawione na ogień. Dotąd najmniej 10 osób zabitych i 30 ranionych.

Wiele domów uległo uszkodzeniu. Kilka granatów padło nawet po zabramą tryumfalną na pola Elizejskie. Kordon gwardji narodowej rozciągnięty w tem miejscu tamuje dalszą cyrkulację. Kilka bataljonów gwardji narodowej obozuje na polach Elizejskich. Komitet centralny dosyła wciąż posiłki do bramy Maillot. Baterje przy bramie Maillot i moście Neuilly utrzymują nieprzerwany ogień. Okolo Villejuif i w różnych pun-

ktach cd Bagneux do Billancourt miały miejsce starcia.

Wszystkie forty południowego frontu utrzymywały ogień, wersalskie wojska odpowiadały. Te ostatnie zajmują pozycje wprost fortów Bicêtre i Montrouge. Wersalskie wojska wszędzie czynią postępy—stanowcza walka przy bramach wkrótce jest spodziewaną.

Paryż 8-go kwiet.—Kanonada przy bramie Maillot, między wojskami wersalskimi i powstańcami, przybiera według raportu komuny, niesłychanie gwałtowny charakter. Kilka bataljonów gwardji narodowej znajduje się w drodze, dla zastąpienia innych bataljonów, które walczyły przez cały tydzień. Krzący pogłoska, że dzisiaj na przedmieście S go Antoniego przyszło do rozdzielenia między powstańcami, z powodu, że kilka bataljonów nie chciało wymaszerować. Delegowani różnych departamentów, przybyli dziś do Paryża. Dzienniki oddane komunie rozpowszechniają wiadomość, że Marsylja znów powstała, i że Limoges, Vierzon, Clermont i Narbonne zamysłają iść za jej przykładem. „Monitor“ donosi z zastrzeżeniem, że Delescluze miał być dziś aresztowanym. Z powodu wielkiej rozciągłości operacji za Paryżem, ambulanse znajdują się w stanie nader niezadowolniającym; ranni sfederowanych cierpią bardzo z tego powodu. Słychać, że komitet centralny ma jutro zarządzić rewizję po domach, dla zmuszenia do służby operujących się gwardzistów. Forty lewego brzegu Sekwany uzbrojone są w działa 24 funtowe. Dziesięć dział broni bramy Grenelle.

Paryż godz. 6 zrana.—dziennik urzędowy komuny donosi o zwinieciu stopnia jenerala gwardji narodowej. Między fortem Vanvres a baterjami wersalskimi silny ogień działowy. W Chatillon i Issy barykady zostały wzniesione. Forty Montrouge i Bicêtre prowadzą zacięty ogień. Według wiadomości podanej przez „Cri du peuple“ Bagneaux znów wróciło wczoraj w ręce powstańców.

Depesze Telegraficzne.

Warszawa dnia 11-go Kwietnia godz. 11 z rana.

Wersal 8-go.—Zgr. Narodowe postanowiło, że wszyscy merowie będą mianowani przez rady miejskie. Komissja proponuje nową poprawkę, według której tymczasowo nominacje dokonywać się będą drogą dekretu. Poprawkę przyjęto znaczną większością mimo oświadczeń Thiersa, że w razie jej przyjęcia, on (Thiers) nie może zostać przy władzy. „Journal officiel“ ogłasza nominację Mac-Mahona na dowódcę armji wersalskiej, złożonej z trzech korpusów, pod rozkazami: L'Admirault, Cisey Dubarrail i Vinoy.

O karuzelach, huśtawkach, młynach djabelskich i innych djabelstwach będących w wielkiem uzyciu podczas dni świątecznych.
(rzecz spisana na papierze z pod placka wielkanocnego wyjętym)

Z papierami bywa tak właśnie jak z owemi szkolidziwami owadami i różnym zwierzem, któreby się zanadto rozmnożyły na szkodę świata i ludzi, gdyby nie tępiły się pomiędzy sobą i gdyby nie używano rozlicznych sposobów na przetrzebieenie ich.

Więc tych papierów, tak drukowanych jak i pisanych więcej produkuje się aniżeli ludzie są w stanie ich zużyć. Na szczęście wielka moc tego idzie na zniszczenie.

Jednym zaś z najskuteczniejszych sposobów owego zniszczenia są przygotowania do świąt wielkanocnych.

Placki potrzebują podkładki, a baby nakrycia. Tak na jedno jak i na drugie papiery najlepiej służą. Więc się ich bierze zład można, byleby spełniły swoją powinność.

Tedy, pomiędzy temi destrukcjami różnego rodzaju napojonemi masłem (po 37½ kopiejek za funt) i przyrumienionemi od ognia, znaleźliśmy następującą banialukę.

..... Otóż niby karuzel mówią. Rzecz zwykła. Ogromne koło obracające się w kształt końskiego deptaka, z osadzonemi na niem krzesłkami i kołmi.

A dwóch albo czterech silnych chłopów obraca to wszystko.

Siedzą na tem i meże i białogłowy i hajda kręcić się co tchu starczy.

Jak się koło raz obróci to znowuż wszystko wraca do punktu wyjścia. I jeszcze obrót i powrót znowu. I tak dalej i dalej. A owym podróżnikom na koniach i huśtawkach zdaje się, że wielką drogę odbyli. Więc na tarczy na jednym miejscu umieszczonej, są pierścionki, które kaźden łapie. A kto ich najwięcej nałapie w danym czasie, ten wygrał i nie płaci za podróż karuzelową. Ale inni płacą za niego.

